

Pernil, pernil

Ahir, a la classe dels Matrix (nom triat per majoria simple a començament del curs) van fer una activitat molt interessant: es tractava de votar en assemblea si a la rifa que tradicionalment organitzen els alumnes de sisè per al viatge de final de curs era millor un pernil o una ràdiocassette.

Per al debat, es van constituir dos grups oposats, que havien d'argumentar sòlidament l'opció triada, de manera que tot plegat resultés dialècticament impecable i pedagògicament correcte. De fet, a la classe de llengua s'havien treballat prèviament els discursos de candidatura.

Va guanyar el pernil. Després, a la classe de mates, es van analitzar els resultats estadístics: 78% pernil versus 22% ràdiocassette, es van fer gràfics i es van penjar al mural.

La Glòria va quedar una mica decebuda, perquè ella havia votat la ràdiocassette. Sort que, a l'hora de sopar i per animar-la, els seus pares li van preguntar a quin institut li faria gràcia continuar la seva escolaritat, perquè ells sobre tot respectaran els seus gustos, com a pares dialogants que són.

A més a més, el dissabte passat, a l'esplai, els monitors van consultar al grup de la Glòria (que es diu Tetrax, nom triat per majoria absoluta a començament del curs) si voldrien o no fer excursions aquest any, i no van riure (ni plorar, que ja té mèrit) quan una part del grup van dir que no, que si de cas, Port Aventura o l'hotel de Freddy Kruger al Tibidabo.

Com que s'entén que participar és opinar, triar, decidir i, sobretot, demanar..., doncs això, que esgota una mica. Però té una avantatge: pot desplaçar l'atenció dels adults, a vegades massa obsessionats amb deures i obligacions, cap als suprems drets dels infants... occidentals: nets, sopats, sans, escolaritzats i ben vestits i estimats.

No fos cas que als pares i mares se'ls acudís pensar que participar també és parar i desparar la taula, baixar les escombreries, treure el gos, fer-se el llit, ordenar els llibres i les joguines, llençar el plàstic i el vidre, cosir-se un botó, il·lustrar-se les sabates, passar la mopa, posar una rentadora separant la roba blanca de la de color...

No fos cas que als mestres o als monitors se'ls acudís pensar que participar també és reposar el paper higiènic dels lavabos, escombrar l'aula o el taller, recollir les bates que cauen dels penjadors, fregar les taques de pintura que han caigut al terra, regar les plantes, esborrar els graffitis, repassar els desperfectes de les tendes de campanya...

Totes aquestes feinetes domèstiques i de segona categoria, la majoria de les vegades no són ni tan sols votades en assemblea, no són decidides lliurement. Són obligacions. I, per tant, no "s'interioritzen" ni cadascú "se les fa seves". No pas com la compra del pernil, que ha estat assumida col·lectivament. Segur que tindrà un gust insuperable.